טיפות בזרם החולף

אביביה רז חיה בשוק הפשפשים ביפו. היא מוצאת יופי בדברים הנטושים והפגומים שבסביבתה. באמנותה היא מבטאת את האיכות החד־פעמית של האובייקטים המקיפים אותה. חומרי האמנות שלה הם קרעים של נייר עיתון, שיירים מתפוררים וחסרי חשיבות, או מסגרות של חלונות בתים שנהרסו, שהזמן פעל עליהן והשאיר עליהן את סימניו. חומרים אלו מבטאים את טבעו הארעי והמתפורר של הקיום.
טכניקת היצירה בחומרים פשוטים, רכים ופגיעים מאפשרת לה עיצוב של רגישויות עדינות ושקטות. טכניקה זו איננה יומרנית; והיא מספרת את סיפורו של החסר, של המתבלה, של האובדן ושל הכיליון. מחומרים שמהם עשויים האובייקטים שעבר זמנם מתהווה יצירה של יופי חדש וחד־פעמי.
הצבתן של הדמויות העשויות קרעי נייר בסצנת רחוב מאפשרת לראות אותן גם כמייצגות כל מיעוט חברתי חסר בית ושייכות. אולי הן מייצגות דיירי רחוב או פליטים נודדים, הנוכחים בזעקה אילמת. דבר אינו קבוע, וכל מה שנדמה לנו שיש לנו עלול ללכת לאיבוד.
שהרי כולנו טיפות בזרם החולף.

סעיד אבו שקרה,
אוצר התערוכה

قطرات في التيار العابر

تعيش أفيفيا راز في سوق الرابش (سوق "البشبشيم") في يافا فتجد جمالًا في الأشياء المنبوذة والتالفة في محيطها وحارتها.
من خلال فنها تعبر أفيفيا راز عن الكيفية الحاضرة والاستثنائية والوجودية للأغراض التي تحيط بها. تكون موادها الفنية عبارة عن مِزق من أوراق الصحف، بقايا مفتتة عديمة الأهمية، أو إطارات لنوافذ بيوت قد تهدمت وأكل عليها الدهر فترك فيها آثاره. إن هذه المواد لتعبر عن طبيعة الوجود المؤقتة والمتفتتة. وبفضل التقنية الإبداعية في استخدام المواد البسيطة والناعمة والقابلة للعطب تتمكن الفنانة من تصميم الحساسيات الرقيقة والهادئة. هذه التقنية ليست ذات نفخة كاذبة بل تحكي حكاية الناقص، والمندثر، والضائع، والفاني من الوجود. وهكذا يتكون من المواد التي أدبر عنها الدهر رونق جديد فذّ.
إن نصب الأشخاص المصنوعة مزقًا ورقية في مشاهد الشوارع يتيح النظر إليها أيضًا على أنها تمثل أي أقلية اجتماعية ما لها بيت ولا انتماء. لعلها تمثل المتشردين أو اللاجئين التائهين الحاضرين في زعيق مكتوم. لا شيء ثابت وكل ما يخيل لنا أننا نملكه قد يضيع.
أولسنا جميعًا قطرات في التيار العابر؟

سعيد أبو شقرة،
قيّم المعرض

"יותר אנו קרועים, יותר אנו שלמים"
נתן זך

אביביה רז | עד לילה

התערוכה **עד לילה** מורכבת משני פרקים נפרדים, המוצגים זה ליד זה: **הדרך ופרידה**. שני גופי עבודה שנוצרו בשנים האחרונות והם עוסקים בהוויות שונות, לעיתים מנוגדות, בחייה של האמנית.

הדרך

הצבה המורכבת מדמויות אנושיות, שבריריות וארעיות, השרויות בליבו של מרוץ החיים האורבניים. הדמויות עשויות קרעי נייר נטול צבע וטקסטורה, חומר שהוא אנטי־חומר, פגיע, זמני וחולף. רז פיתחה טכניקה מיוחדת של הנחת שכבות נייר זו על זו ליצירת גוף תלת־ממדי מתפורר, קרוע ומתכלה, רגיש לדקויות ולמשחק של אורות וצללים. הנייר הפשוט, החף מכל תוספת אסתטית או פתיינית, חושף אמת עירומה כחיים עצמם. לכאורה מדובר בסצנות רחוב, אך שינויי הגודל מעוררים תחושה לא ריאלית, שאפשר לפרשה כמטפורה לכליה ולאובדן.
הדמויות האבודות של רז חשופות לפגעי החיים; אפילו אשליית הביטחון של קיום בבית מוגן אינה בהישג ידן. נייר עיתון של יום האתמול, שנזרק לאשפה, משמש לתיאור הוקעה של קבוצת אנשים מחוץ לחברה, מעבר לכל הגדרה. דבר אינו ודאי: לא הבית, לא המקום, גם לא החיים עצמם. הכול ארעי ועשוי לחלוף בכל רגע.

פרידה

הסדרה **פרידה** קוראת למבט להיכנס אל הבית פנימה, ולהתבונן ממנו החוצה מבעד למסגרות של חלונות ישנים. במסגרת החלון נראים תצלומים אורבניים של בניינים בתל אביב יפו, בצירוף רקמות פזורות של פרחים: רקפות, כלניות וחרציות צהובות פורחות על פני התצלומים הקשיחים. רז מציעה תמהיל המשלב בין צילום מכני, טכני, הכולל סממנים של שחצנות ואלימות, ובין רקמה ידנית של פרחים, השייכים לעבר תמים ההולך ונכחד. בסדרת התצלומים הרקומים האלה היא יוצרת קפסולות של תום המבטאות גם אימה וחרדה, ונפרדת מהן לבלי־שוב.

טלי תמיר

"يزداد تمزُّقُنا، يزداد تكامُلُنا"

ناتان زاخ

أفيفيا راز | حتى حلول الليل

يتكون معرض **حتى حلول الليل** من فصلين منفصلين، يُعرضان جنبًا لجنب: **الطريق** و**الفراق.** جسدا الأعمال التي أنتجت في السنوات الأخيرة وتتناول صيرورات مختلفة، متناقضة أحيانًا، من حياة الفنّانة.

الطريق

نصب يتألف من شخصيات بشرية، هشة وعرضية، غارقة في قلب سباق الحياة الحضرية. الشخصيات مصنوعة من قصاصات ورق خالٍ من اللون والملمس، مادة هي ضد المادة، عُرضة للأذى، مؤقتة وعابرة. طوّرت راز تقنية خاصة لوضع طبقات من الورق فوق بعضها البعض لتشكيل جسد ثلاثي الأبعاد مُتفتت، مُمزق ومتآكل، حسّاس للفوارق الدقيقة وللعبة الضوء والظل. الورق البسيط، الخالي من كل إضافة جمالية أو إغرائية، يكشف حقيقة عارية كأنها الحياة نفسها. تبدو المشاهد لأول وهلة كأنها مشاهد من الشارع، لكن تغيير الحجم يثير إحساسًا غير واقعي يمكن تفسيره على أنه تعبير مجازي للفناء والفقدان.
تكون الشخصيات الضالة لدى راز عرضة لآفات الحياة. حتى وهم الأمان بالتواجد داخل البيت المحمي غير متوفر لها. ورق جريدة من يوم أمس، ألقي في القمامة، يُستخدم لوصف نبذ مجموعة أشخاص خارج المجتمع، وراء كل تعريف. ما من شيء يقيني: لا البيت، لا المكان، ولا حتى الحياة نفسها. فكل شيء عرضي قابل للزوال بكل لحظة.

فراق

سلسلة **فراق** تستدعي البصر للدخول إلى البيت والنظر من داخله نحو الخارج من خلف إطارات الشبابيك القديمة. في إطار النافذة تظهر صور حضرية لبنايات تل أبيب يافا، بالإضافة إلى تطريزات متناثرة من الزهور: قرن الغزال، شقائق النعمان والأقحوان الأصفر المزهرة على سطح الصور الصلبة. تُقدم راز مزيجًا يدمج بين التصوير الميكانيكي، التقني، الذي يشمل مؤشرات الغرور والعنف، وبين التطريز اليدوي للزهور، التي تنتمي لماضٍ بريء يوشك على الانقراض. من خلال سلسلة الصور المطرزة هذه تنتج راز كبسولات البراءة التي تعبر أيضًا عن الهلع والرعب، لتفارقها بلا عودة.

تالي تامير

*

דמויות הנייר בנוכחותן מעלות תחושת מלנכוליה.

הדמויות עשויות נייר חסר צבע. הילה של נייר המצהיב עם הזמן.

חלקן בגודל מציאותי נעות בחלל במצבים שונים: גבר ממהר עם ילקוט לעבודתו, ילד משחק, דמות אחרת מתכופפת, נחה. דמויות אלה אינן מודלים הניצבים לפני אמן. הן דימויים של אנשים רגילים, בלתי נראים אשר נלכדו בפעילות רגעית ורגילה.

בכל אחת מדמויות אלה נלכד שקט הזן, רגע חולף המחזיק בתוכו את פרדוקס הקיום של החולף והנצחי.

פעולות יומיומיות שנראות שקטות וחסרות משמעות. הזרם הנצחי של נהר החיים מניע אותנו ומשפיע עלינו.

כך זה. אנחנו כאן. האמנם?

אין לדמויות סימני היכר כלשהם, מי הן?

הן אני, אתם וכולנו, עוברים את החיים.

דמויות חסרות צבע, תכונות או שם הנעות בשקט, בעוד הצעקה בתוכן פנימה.

הפסלים של אביביה רז, הם הייקו בנייר.

לבנה מרשל

*

إن الأشخاص الورقية تثير بوجودها الشعور بالملنخوليا.

تكون الأشخاص مصنوعة من ورق لا لون له، هالة ورق يصفرُّ مع الوقت.

بعضها ذو حجم طبيعي، يتحرك عبر الفضاء والوقت في أوضاع مختلفة: رجل يهرول بحقيبته إلى العمل، طفل يلعب، شخص آخر ينحني، يستريح. ليست هذه الأشخاص موديلات تمثل أمام الفنان بل هي صور لأناس عاديين، غير مرئيين، تم التقاطهم في نشاط عابر عادي.

في كل واحد من هذه الأشخاص تم اقتناص السكون على طريقة زِنْ، لحظة عابرة تحمل في طياتها مفارقة الوجود للعابر والخالد على السواء.

أعمال يومية تبدو هادئة لا معنى لها. التيار الخالد لنهر الحياة يحركنا ويؤثر علينا.

هكذا يكون الأمر. إننا هنا. أحقًّا؟

تخلو الأشخاص من أي علامات فارقة. من هي؟

هي أنا، وأنتم، ونحن جميعًا، نمر بالحياة.

أشخاص لا لون لها، لا خواص ولا اسم، تتحرك بهدوء بينما الصراخ يكمن داخلها.

ليست تماثيل أفيفيا راز إلا هايكو بالورق.

ليفانا مارشال

אביביה רז היא אמנית, פסיכולוגית קלינית ומשוררת.
הציגה תערוכות בביתן הלנה רובינשטיין שבמוזיאון תל־אביב, במוז"א - מוזיאון ארץ־ישראל תל אביב, במוזיאון אשדוד ע"ש קורין ממן, בגלריה לאמנות אום אל־פחם ובמקומות נוספים.
ספר שיריה "לצוד צהריים" יצא בהוצאת "כרמל" עם אחרית דבר מאת נתן זך וספר השירים "כאן את הולכת" יצא בהוצאת "עולם חדש" עם אחרית דבר מאת אלי הירש.

أفيفيا راز هي فنانة، وطبيبة نفسانية سريرية، وشاعرة.
قدمت معارض في جناح هيلينا روبنشتاين في متحف تل أبيب، ومتحف أرض إسرائيل، ومتحف أشدود على اسم كورين مامان، ومتحف أم الفحم للفن المعاصر، وغيرها من الأماكن.
ديوان شعرها "أن أصيد ظُهرًا" نشر في دار "كرمل" مع خاتمة بقلم ناتان زاخ. أما ديوان "هنا تَسيرين" فقد نشر في "عولام حاداش" مع خاتمة بقلم أيلي هيرش.

Avivia Raz is an artist, clinical psychologist and poet. Her artwork was exhibited at the Helena Rubinstein Pavillion of the Tel-Aviv Museum of Art, at Muza Eretz Israel Museum Tel-Aviv, at the Ashdod Corinne Maman Museum, at the Umm el-Fahm Art Gallery and more. She published two poetry books, "Hunting the Noon", published by Carmel Publishing House, Jerusalem, with an epilogue by Natan Zach; and "Walking the Path", published by New World Press, Tel Aviv, with an epilogue by Eli Hirsh.

www.avivia-raz.com

התערוכה הוצגה בגלריה לאמנות אום אל-פחם, אפריל-יוני, 2019
تم عرض المعرض في صالة العرض للفنون أم الفحم، نيسان-أيار، 2019
The exhibition took place at the Umm el-Fahem Art Gallery , April–June, 2019

עיצוב והפקה: ירון לוי; צילום: רן ארדה, אברהם חי; עריכת לשון בעברית: רונית רוזנטל; תרגום לאנגלית: נפתלי גרינווד, מרדכי רימור; תרגום לערבית: נוואף עתאמנה, יונה שפר; תיאום והפקת תערוכה: נורית טמיר; תליית עבודות: אחמד מוחמד מחאג'נה

التصميم والإنتاج: يارون ليفي؛ التصوير: ران إردي، أفراهام حاي؛ التحرير اللغوي باللغة العبرية: رونيت روزنتال، الترجمة للغة الإنكليزيّة: نفتالي غرينوود، مردخاي ريمور؛ الترجمة للغة العربيّة: نواف عثامنة، يونا شيفر؛ التنسيق وإنتاج المعرض: نوريت تامير؛ تعليق الأعمال: أحمد محمد محاجنة

Design and Production: Yaron Levi; Photography: Ran Erde, Avraham Hay; Hebrew copy editor: Ronit Rosenthal; Arabic translation: Nawaf Athamnah, Yona Sheffer; English translation: Naftali Greenwood, Mordechai Rimor; Exhibition Production and coordination: Nurit Tamir; Hanging of works: Ahmad Muhammad Mahajne

zeus

מגדל שלום מאי

Drops in the passing stream

Avivia Raz lives in the flea market area in Jaffa and finds beauty in abandoned and flawed things in her surroundings and neighborhood.

In her art, Avivia Raz expresses the present, unique and existential quality of the objects surrounding her. Her artistic materials are rips, shreds and tears of daily newspapers, crumbling and insignificant remains. Or, broken frames of dismantled windows of destroyed buildings that time left on them its marks. These materials express the temporary and crumbling nature of existence. The creative technique of using simple, soft and vulnerable materials, enables the artist to design delicate and quiet sensitivities. This technique is not pretentious and tells the story of the missing, the spent, died out and passing away of reality. A new and presently unique beauty is thus created from those long passed away materials.

The inclusion of human images made of paper shreds in street scenes allows them to be seen as representing any social minority and people without social frames of reference. They might represent homeless, street tenants or wandering refugees, posing in a silent cry. The emotional atmosphere created is that nothing is permanent, and all that we have, or seemed to have, can be lost.

Yes, we are all drops in the passing stream.

Said Abu Shakra,
Curator of the exhibition

The more torn we are, the more complete we are

Nathan Zach

Avivia Raz | Until Nightfall

Until Nightfall is composed of two separate segments in juxtaposition—*The Path* and *Parting*, two bodies of work created in recent years that deal with different and sometimes clashing realities in the artist's life.

The Path

An installation composed of fragile and impermanent human images that are mired at the core of the mad dash of urban life. The images are made of scraps of colorless, texture-less paper—a vulnerable, impermanent, and fleeting matter that is in fact anti-matter. Raz has developed a special technique in which layers of paper are placed atop each other to create a crumbling three-dimensional entity, torn and disposable, sensitive to nuances and to the interplay of light and shadow. The simple paper, devoid of all aesthetic or alluring qualities, reveals a truth as naked as life itself. Ostensibly, these are street scenes; the changes in size, however, stir a sense of the unreal that one may interpret as a metaphor for demise and loss.

Raz' lost images are exposed to the ravages of life; even the illusion of the security of living in a protected home is beyond their reach. Yesterday's newspaper, thrown into the trash, is a device by which the expulsion of a group of people from society is described. They are beyond all definition. Nothing is certain: neither home nor place nor even life itself. Everything is impermanent and may pass on at any moment.

Parting

The "Parting" series invites the gaze to enter the home and contemplate what's outside from what's inside through old window frames. Through the frame we observe urban photographs of buildings in Tel Aviv Jaffa, augmented by tapestries of strewn flowers: yellow cyclamens and chrysanthemums that blossom across the stiff pictures. Raz offers an amalgam composed

of mechanical, technical photography, including elements of brazenness and violence, and a hand-made tapestry of flowers that belong to an innocent past that marches steadily toward extinction. In this series of crafted photos, Raz creates capsules of guilelessness that also reflect terror and dread, and then she parts with them forever.

Tali Tamir

*

The paper figures, being in their presence, elicit a sense of melancholy.
Figures, made of colourless paper. The flour of a white paper, yellowing through time.
Some of them are life-size figures, moving in space, in different postures.
A man rushing with a briefcase, rushing to work, a person reclining, having a rest, a child in play.
They are not models, posing for the artist.
They are ordinary people, caught in the moment, doing their ordinary activity, unseen.
The Zen like sense of silence, holding the paradox of existence, a fleeting moment that holds the now and the eternal, in each figure.
The quiet, seemingly meaningless actions of the everyday person.
The eternal flow of the river of life, carrying us, moving us, doing its work on us.
This is how it is. We are here. Are we?
No individual features on any of the figures, who are they?
They are, you and I, and all of us, passing through.
Nameless, featureless, colourless figures, silently moving, loud inside.
Avivia Raz sculptures, are Haikus in paper.

Levana Marshal